

Arrest

nr. 104 369 van 4 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 11 februari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 januari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker dient op 10 januari 2005 een asielaanvraag in. Op 6 oktober 2006 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus. Op 20 oktober 2006 dient de verzoeker een beroep in tegen deze beslissing. Bij arrest nr. 644 van 10 juli 2007 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 3 oktober 2007 neemt de gemachtigde ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13*quinquies*).

Op 18 juli 2007 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Op 23 mei 2008 neemt de

gemachtigde een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard met bevel om het grondgebied te verlaten. In uitvoering van deze beslissing wordt aan de verzoeker op 25 juni 2008 het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 11 januari 2008 dient de verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 29 oktober 2008 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard met bevel om het grondgebied te verlaten.

In uitvoering van deze beslissing wordt aan de verzoeker op 26 november 2008 het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 30 oktober 2009 dient de verzoeker een derde keer een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 6 oktober 2010 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij deze aanvraag ongegrond wordt verklaard met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 16 november 2010 dient de verzoeker een beroep in tegen deze beslissing. Bij arrest nr. 58 292 van 22 maart 2011 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dit beroep.

Op 20 januari 2011 dient de verzoeker een vierde keer een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 15 maart 2012 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk verklaard wordt.

Op 14 juli 2011 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 16 april 2012 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 28 januari 2013 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering, aan verzoeker ter kennis gebracht op 28 januari 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie M.L., attaché wordt aan

de persoon die verklaart zich H., M. te noemen, geboren te (...) op (...), en welke verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

- ☒ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- ☒ *Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.*
- ☐ *Krachtens artikel 27, §1, tweede lid van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land, indien hij beschikt over een geldige verblijfstitel of een tijdelijke verblijfsvergunning van een verdragsluitende Staat, terugg geleid worden naar de grens van deze Staat of met deze Staat als bestemming ingescheept worden.*
- ☐ *Krachtens artikel 27, § 2, van de voornoemde wet van 15 december 1980 worden de bepalingen van artikel 27, § 1, van de wet van 15 december 1980 toegepast op de vreemdeling*

die een verwijderingsbesluit heeft ontvangen dat overeenkomstig artikel 8bis van de voornoemde wet van 15 december 1980 genomen is.

- ☒ Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.
- ☒ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken
- ☒ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Kopij van een vervallen Algerijns paspoort bevindt zich in zijn dossier.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 25.06.2008, 26.11.2008 en 21.10.2010.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden :

Betrokkene is niet vrijwillig vertrokken voor het vervallen van zijn toestemming.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfsituatie, zodat een gedwongen terugkeer noodzakelijk is.

Betrokkene heeft een asielaanvraag ingediend op 10.1.2005 . Deze aanvraag werd op 3.10.2007 geweigerd - geen vluchtelingenstatus + geen subsidiaire bescherming , - met een bevel om het grondgebied te verlaten 13 quinquies. Betrokkene werd hiervan in kennisgesteld op 15.11.2007.

Betrokkene heeft op 18.7.2007 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van art .9 bis.

Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 23.5.2008. Deze beslissing werd hem ter kennis gebracht op 25.6.2008.

Een tweede regularisatieaanvraag werd door betrokkene ingediend op basis van art .9 bis op 15.01.2008.

Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 29.10.2008. Deze beslissing werd hem ter kennis gebracht op 26.11.2008.

Op 30.10.2009 heeft betrokkene een nieuwe regularisatieaanvraag ingediend op basis van art. 9 bis, Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 6.10.2010. Deze beslissing werd hem ter kennis gebracht op 21.10.2010. Op 20.1.2011 heeft betrokkene nogmaals een nieuwe regularisatieaanvraag ingediend op basis van art. 9 bis, Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 15.3.2012. Deze beslissing werd hem ter kennis gebracht op 28.3.2012.

Op 12.7.2011 heeft betrokkene een regularisatieaanvraag ingediend op basis van 9 ter. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 16.4.2012 en hij werd op 16.4.2012 in kennis gesteld.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Hoewel hij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf.

- ☒ In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie (maximum drie jaar) omdat:
 - ☒ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
 - ☒ 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 25.06.2008, 26.11.2008 en 21.10.2010."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op. Zij is van oordeel dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij het door hem ingediende beroep tot nietigverklaring. Een eventuele vernietiging van het *in casu* bestreden bevel maakt geenszins dat verzoeker niet meer illegaal in het Rijk zou verblijven.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door gewijzigd door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012 (ed. 2)), wet in werking getreden op 27 februari 2012, luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

Er dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

Zodoende zal de staatssecretaris of zijn gemachtigde verplicht zijn een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven wanneer, in het desbetreffende geval, één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen van toepassing zijn.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoeker zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt, wat door de verzoeker geenszins wordt betwist.

Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

Voorts stelt de Raad samen met de verwerende partij bij nazicht van het administratieve dossier vast dat tegen verzoeker reeds bevelen om het grondgebied te verlaten, werden betekend op 3 oktober 2007, 25 juni 2008 en 26 november 2008. Verzoeker stelde geen beroep in tegen de voormelde beslissingen,

zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier, waardoor de voormelde bevelen om het grondgebied te verlaten definitief zijn geworden en principieel uitvoerbaar. Vastgesteld dient te worden dat verzoeker er geen gevolg aan heeft gegeven. Dit wordt door verzoeker niet betwist. Bijgevolg maakt het bestreden bevel een herhaald bevel uit, waarvan de nietigverklaring de illegale verblijfssituatie van verzoeker niet wijzigt en voor hem geen nut oplevert omdat verwerende partij nog steeds de bevelen om het grondgebied te verlaten van 3 oktober 2007, 25 juni 2008 en 26 november 2008 kan uitvoeren, vermits deze bevelen definitief zijn geworden (cf. RvS 2 oktober 2003, nr. 123.774, RvS 11 mei 2005, nr. 144.319).

2.3. De Raad merkt echter op dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cf. RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

2.4. Verder dient erop gewezen te worden dat de bestreden beslissing, in tegenstelling tot de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten die aan verzoeker werden betekend, ook een inreisverbod bevat. In dit verband wordt in het verzoekschrift verduidelijkt dat de bestreden beslissing volgens de verzoeker niet motiveert waarom een inreisverbod van drie jaar – wat de maximumtermijn is – wordt opgelegd en dat hieromtrent geen afweging gebeurd is.

2.5. De Raad aanvaardt dat verzoeker belang heeft om op te komen zowel tegen het bevel om het grondgebied te verlaten als tegen het inreisverbod. De Raad wijst er op dat de bestreden beslissing één beslissing is, die weliswaar verschillende componenten bevat, maar zij is in rechte één en ondeelbaar, zodat zowel het component inzake het bevel om het grondgebied te verlaten als het component inzake het inreisverbod er in rechte niet kan van worden afgesplitst (cf. RvS 28 juni 2010, nr. 205.924). Indien een middel dat gericht is tegen het inreisverbod of tegen het bevel om het grondgebied te verlaten gegrond is, dient de bestreden beslissing in haar geheel vernietigd te worden.

2.6. Derhalve noodzaakt het voorgaande een onderzoek van de aangehaalde bepalingen van het EVRM voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten en van elke kritiek betreffende het inreisverbod.

De opgeworpen exceptie dient derhalve te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre het betrekking heeft op de aangevoerde EVRM bepalingen enerzijds en in zoverre het gericht is tegen het inreisverbod anderzijds.

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 8 en 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM).

Ter adstruering van het middel zet de verzoeker het volgende uiteen:

“Dat verzoeker zich niet kan akkoord verklaren met de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing is een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur: motiveringsverplichting, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en dit omwille van volgende redenen.

Verzoeker deed een regularisatieaanvraag op basis van medische redenen d.d. 12.07.2011.

Tot op heden bekwam noch verzoeker noch zijn raadsman een beslissing met betrekking tot deze aanvraag.

De bestreden beslissing stelt dat er op 16.04.2012 een negatieve beslissing zou zijn genomen met betrekking tot deze aanvraag en dat verzoeker van deze beslissing op 16.04.2012 in kennis werd gesteld.

Verzoeker betwist dit ten stelligste.

Noch hij noch zijn raadsman bekwamen deze beslissing zodat de aanvraag tot op heden nog steeds lopende is.

Voorts dient benadrukt dat verzoeker beroep aantekende bij de raad voor vreemdelingenbetwistingen tegen de negatieve beslissing regularisatie d.d. 15.03.2012 omdat hij zich hiermee niet akkoord kon verklaren.

Deze procedure voor de rechtbank is tot op heden nog steeds lopende. Er werd nog geen zittingsdatum bepaald.

Dienst vreemdelingenzaken heeft met deze lopende procedures van verzoeker totaal geen rekening gehouden! Er is in de bestreden beslissing hieromtrent niets terug te vinden. Dit is een lacune.

Dit is een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Dat bezwaarlijk kan gesteld worden dat dit zorgvuldig handelen is en dit een motivatie is conform artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Het is niet redelijk te verantwoorden van dienst vreemdelingenzaken om verzoeker op te sluiten met het oog op repatriëring hoewel er nog geen uitspraak is over de lopende procedure voor de raad voor vreemdelingenbetwistingen en de lopende 9 ter aanvraag waarin een schending van artikel 3 van het EVRM werd opgeworpen en de bestreden beslissing hieromtrent niets motiveert.

Dit is niet redelijk te verantwoorden.

Dat voorts de bestreden beslissing aan verzoeker een inreisverbod oplegt van drie jaar. Dit is de maximumtermijn.

Op geen enkele wijze motiveert echter de bestreden beslissing waarom in huidige casu er een inreisverbod van 3 jaar dient opgelegd te worden.

Een inreisverbod wordt niet automatisch verbonden aan elke beslissing tot uitwijzing, maar kan door de Minister opgelegd worden.

Verzoeker meent dat in het dossier van verzoeker geen afweging werd gemaakt om een inreisverbod op te leggen, minstens blijkt dit niet uit de bestreden beslissing.

Dat om deze redenen de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en een schending uitmaakt van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De bestreden beslissing vormt hierdoor een schending van de materiële motiveringsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hoewel het indienen van een beroep bij de RVV de uitvoering van politionele bevoegdheden op basis van artikel 7 van de vreemdelingenwet niet kan inperken, belet dit niet dat een administratieve overheid gehouden is, ingevolge de algemene principes betreffende formele motivering en goed bestuur, om, wanneer het een beslissing neemt, alle relevante elementen waarvan het kennis heeft in overweging te nemen op het moment dat het beslist, zonder dat het echter verplicht is om zelf de beweringen van de eisende partij te bewijzen.

Meer specifiek kunnen de politionele bevoegdheden op basis van artikel 7 vreemdelingenwet de administratieve overheid niet vrijstellen van de internationale verplichtingen die het heeft onderschreven.

Een van die verplichtingen heeft betrekking op de bescherming van de rechten gewaarborgd door artikel 3 EVRM, die een directe werking heeft.

De overheden zijn desgevallend gehouden om de wettelijke bepalingen die ermee in strijd zijn, buiten beschouwing te laten. Bijgevolg mag de administratieve overheid geen automatische toepassing maken van artikel 7 van de vreemdelingenwet, wanneer de betrokkene voorafgaandelijk elementen heeft aangebracht waaruit een mogelijke schending van een fundamenteel recht dat erkend wordt door en directe werking heeft in België.

In een dergelijk geval, wanneer de eisende partij een beroep doet op fundamentele rechten op een precieze en gemotiveerde wijze, is de raad voor vreemdelingenbetwistingen bevoegd om de toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet te weigeren (raad voor vreemdelingenbetwistingen d.d. 31.07.2008 nr. 14.731).

In casu heeft dienst vreemdelingenzaken bij het nemen van haar beslissing geen rekening gehouden met artikel 3 van het EVRM dat in België directe werking heeft.

Verzoeker heeft tot op heden nog steeds medische problemen en kan op basis hiervan onmogelijk terug naar zijn land van herkomst. Mijnheer heeft al zeer lang serieuze psychische problemen. Gevolgen en mogelijke implicaties indien zijn behandeling wordt stopgezet zijn de volgende:

- Terug ernstige psychotische toestand en als gevolg hiervoor ernstiger zichzelf verwaarlozend gedrag*
- Zelfdoding*

Zijn verzorging kan in zijn land van herkomst niet verder gezet worden. De psychiatrie in Algerije is ontoereikend. Hij riskeert een hoge mate (100%) aan onmenselijke behandeling.

In casu heeft dienst vreemdelingenzaken bij het nemen van haar beslissing geen rekening gehouden met een ingeroepen risico van onderbreking van de medische behandeling in België. De beschikbaarheid van de behandeling in het land waar betrokkene naartoe zou moeten, moet onderzocht worden in het kader van de concrete medische situatie van de betrokkene. Dit heeft men in casu nagelaten te doen. Een uitwijzing is niet geoorloofd als een onderbreking van de behandeling die in België bezig is, ernstige en onomkeerbare gevolgen met zich mee kan brengen. Dit is in casu het geval. Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken dan ook onterecht genomen werd en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

Dat men bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en de beslissing de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Dat de beslissing t.a.v. verzoeker de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien dienst vreemdelingenzaken bij het nemen van de beslissing geen rekening heeft gehouden met artikel 3 van het EVRM dat directe werking heeft.

Dat gelet op het voorgaande dienst vreemdelingenzaken verkeerdelijk toepassing heeft gemaakt van artikel 7 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing is dan ook niet meer redelijk, gelet op de gevolgen die huidige beslissing voor verzoeker.

Indien verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Dat de beslissing, gelet op het voorgaande, onredelijk is en onzorgvuldig werd genomen.

De beslissing dient dat ook vernietigd te worden wegens schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel."

3.2. Voor wat betreft de ingeroepen schending van "de beginselen van behoorlijk bestuur", van artikel 8 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot een loutere vermelding van "de beginselen van behoorlijk bestuur" en voormelde artikelen, zonder evenwel aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur door de bestreden beslissing wordt geschonden en zonder aan te geven op welke wijze artikel 8 van de vreemdelingenwet of artikel 8 van het EVRM door de bestreden beslissing wordt geschonden.

Het middel is onontvankelijk in de mate dat verzoeker een schending aanvoert van "de beginselen van behoorlijk bestuur", van artikel 8 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoeker de juridische en feitelijke motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het

redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.4. De bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 7, 1° van de vreemdelingenwet en stelt dat de verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Dit wordt door de verzoeker niet betwist noch weerlegd.

De gemachtigde wijst in de bestreden beslissing verder op artikel 74/14, § 3, 1° en 4° van de vreemdelingenwet waarin wordt bepaald dat van de voorziene termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten kan worden afgeweken wanneer er een risico op onderduiken bestaat en wanneer de vreemdeling niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven. Vervolgens wordt duidelijk gemotiveerd dat de verzoeker in het verleden verschillende uitvoerbare bevelen om het grondgebied te verlaten niet heeft nageleefd en manifest weigert om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfsituatie. Tot slot vermeldt de bestreden beslissing dat de beslissing tot verwijdering in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet gepaard gaat met een inreisverbod van drie jaar omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de gemachtigde het feit dat de verzoeker reeds drie maal een bevel om het grondgebied te verlaten, niet heeft nageleefd, in overweging heeft genomen om een inreisverbod van drie jaar op te leggen. Het betoog van de verzoeker als zou uit de bestreden beslissing niet blijken waarom een inreisverbod werd opgelegd, houdt dan ook geen stand.

De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van de zorgvuldigheidsplicht of het redelijkheidsbeginsel wordt aangetoond.

3.5. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95, punt (b)).

Om het bestaan van een risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer om hun verwijdering tegen te houden, oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat enkel "*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*", een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Het Hof heeft tot nu toe nog maar in één enkele zaak, meer bepaald in D. v. Verenigd Koninkrijk (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) geoordeeld dat deze ‘zeer uitzonderlijke omstandigheden’ aanwezig waren. In deze zaak oordeelde het Hof dat wegens de combinatie van een aantal factoren, zowel persoonlijke factoren als factoren m.b.t. de medische en sociale omstandigheden in het land van terugkeer, er in dit geval sprake was van “zeer uitzonderlijke omstandigheden”. Concreet betrof het (1) het terminale en kritieke stadium van een ongeneeslijke ziekte, (2) het gebrek aan en de ontoereikendheid van medische en verzorgende voorzieningen voor de behandeling van de ziekte in het land van terugkeer en (3) het gebrek aan sociale opvang, m.n. de afwezigheid van familieleden of vrienden die een minimum aan voedsel, huisvesting en sociale ondersteuning kunnen verstrekken.

In casu waar de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM verbonden is met de medische situatie van de verzoeker, wijst de Raad er op dat een eenvoudige vrees voor een schending van het leven of de fysieke integriteit of voor een onmenselijke of vernederende behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Het is aan de verzoeker om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst zal worden blootgesteld aan een dergelijk reëel risico (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 *in fine*).

3.6. De verzoeker voert aan dat hij omwille van medische problemen niet kan terugkeren naar Algerije. Mogelijke implicaties bij stopzetting van zijn behandeling zouden bestaan uit een terugkeer naar een ernstige psychotische toestand en zelfdoding. De psychiatrie in Algerije is volgens verzoeker ontoereikend, waardoor hij een onmenselijke behandeling riskeert.

De Raad benadrukt vooreerst dat uit artikel 3 van het EVRM geen verplichting volgt om verzoeker in België te behandelen omdat verzoekers omstandigheden in Algerije minder gunstig zouden zijn dan in België. Het volstaat dat er enige vorm van medische behandeling beschikbaar is in het land van terugkeer zelfs indien het van mindere kwaliteit is dan in de Verdragssluitende Staat (EHRM 29 juni 2004, nr. 7702/04, Salkic e.a. v. Zweden; EHRM, 27 september 2005, nr. 17416/05, Hukic v. Zweden en EHRM 24 juni 2003, nr. 13669/03, Henao v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing) en zelfs indien het aanzienlijk veel geld kost (EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden; EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndangoya v. Zweden en EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, Amegnigan v. Nederland). Het feit dat een medische behandeling minder gemakkelijk te verkrijgen is dan in een Verdragssluitende Staat, is geen beslissend element in het licht van artikel 3 EVRM (EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, Aoulmi v. Frankrijk, par. 57-60, EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, par. 46-51).

Vervolgens stelt de Raad vast dat verzoeker enkel verwijst naar de algemene toestand in zijn land van herkomst, met name Algerije, waarbij gesteld wordt dat de psychiatrie er ontoereikend is. Een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst volstaat evenwel niet.

De verzoeker moet enig concreet verband met zijn individuele en persoonlijk situatie aantonen, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. De Raad stelt vast dat de verzoeker geen enkel concreet element aanbrengt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er een reëel risico op schending van artikel 3 van het EVRM bestaat omwille van zijn concrete en specifieke medische toestand.

Aldus besluit de Raad dat waar verzoeker verwijst naar een algemene toestand zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie, hij niet aantoonst dat dat hij bij terugkeer zal worden blootgesteld aan een reëel risico op schending van artikel 3 van het EVRM, inclusief de hoge drempel waar aan moet worden voldaan. Het is immers aan de verzoeker om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b)). De verzoeker laat na in zijn verzoekschrift aan te geven of te concretiseren welke de zeer uitzonderlijke humanitaire omstandigheden zouden zijn die pleiten tegen de bestreden beslissing.

Ten overvloede merkt de Raad op dat waar de verzoeker verwijst naar een lopende aanvraag tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat deze aanvraag door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op 16 april 2012 onontvankelijk werd verklaard. De grief dat er nog geen beslissing is genomen met betrekking tot de aanvraag van 12 juli 2011 mist feitelijke grondslag. Bovendien is tegen de beslissing van 16 april 2012 een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Op 16 mei 2013 stelt de Raad bij arrest nr. 102 944 de afstand van het geding vast. Waar verzoeker nog verwijst naar een lopende procedure op de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreffende een "*negatieve beslissing regularisatie d.d. 15.03.2012*", laat verzoeker na aan te tonen dat deze 'procedure' een schorsende werking heeft. De omstandigheid dat de bestreden beslissing zal worden uitgevoerd, belet verzoeker bovendien niet om zijn verdediging te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze vermits op verzoeker niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt derhalve niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend dertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN